

Tình Kiếp

Contents

Tình Kiếp	1
1. Chương 1: Bạch Ngự Thần	1
2. Chương 2: Linh Tê Động	2
3. Chương 3: Mười Ngày	3
4. Chương 4: Bí Mật	4
5. Chương 5: Tự Sát	5
6. Chương 6: Bạch Hồn Tán	6
7. Chương 7: Ta Yêu Nàng	7
8. Chương 8	8

Tình Kiếp

Giới thiệu

Con thổ thật ngốc khi nghĩ rằng con sói cứu mình không giống như những con sói khác. . . Nhưng con thổ đâu biết rằng

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tinh-kiep>

1. Chương 1: Bạch Ngự Thần

Con thổ thật ngốc khi nghĩ rằng con sói cứu mình không giống như những con sói khác...

Nhưng con thổ đâu biết rằng con sói nuôi mình lớn lên để thịt dễ hơn và béo tốt hơn...

Nhưng khi con sói thực hiện xong kế hoạch thì lòng nó có một nỗi mất mát khó tả...

Và tôi nghĩ rằng con sói ấy đã yêu thổ con...

Một đêm trời tối mịt, ở trong sơn động ở phía Nam thành Lam Dương ta là một tiểu hồ tu luyện hơn 800 năm nay đã thành hình người.

“A...cuối cùng ta đã thành công rồi.Ta có thể nhìn thấy thế giới loài người.Hơn nữa,ta còn có thể bước vào thành Lam Dương”.

Thành Lam Dương tất nhiên không phải nơi ở của loài người,mà nó là nơi tu luyện của yêu tộc.Đứng đầu là Bạch Ngự Thần đại nhân...vốn là một con huyết long.Những dị tộc sau khi tu luyện thành người đều có thể đến đó sinh sống.Cho nên ta mới định đến đó...

Ta tuy là tiểu hồ đã tu thành hình người nhưng đạo hạnh vẫn không bằng các loài khác...nhất là xà.Vì thế mà trên đường đi Lam Dương ta bị một con hắc xà đuổi bắt,muốn ta làm thiếp của hắn.Ta chạy...chạy

mãi...đến khi không còn sức thì ngã vào một chiếc kiệu gần đấy...Ta loáng thoáng nghe thấy ba tiếng “Bạch Ngự Thần” từ trong tiếng van xin tha mạng của tên hắc xà kia...ta mất đi ý thức...

Đến khi tỉnh lại thì ta đang nằm trong một căn phòng xa hoa,lộng lẫy,rèm màu đỏ tía rất đẹp...

“Cô nương,người đã tỉnh rồi...Đại nhân nói khi nào người tỉnh thì sẽ đến thăm người”.Một tì nữ nói chuyện với ta,ta thấy hơi mơ hồ vị “đại nhân”mà cô ấy nó đến.

Chẳng phải ta đang bị hắc xà đuổi bắt sao?Sao lại ở đây...À ta nhớ rồi...hình như ta bị ngất...

“Cô nương ta đã ở đây bao lâu rồi?”.Ta hỏi tì nữ bên cạnh

“Cô nương người đã ngủ ba ngày rồi đấy ạ...Mà nô tì tên Cúc nhi,người có thể gọi nô tì là Tiểu Cúc”

“À...Cúc nhi,đại nhân gì đó là ai thế?Còn nữa,đây là đâu?”

“Dạ...đây là Lam Dương thành...còn đại nhân là...là...”tiểu Cúc không biết có nên nói ra hay không vì gọi tên của đại nhân là cấm kị trong thành.Chỉ có duy nhất một người được gọi...và sau này ta mới hiểu...mãi mãi trong mắt hắc xà người đó không phải ta.

“Là ta”.Tiểu Cúc chưa nói xong thì một âm thanh bằng lãnh vang lên.Hắc mặc bộ y phục đen tuyền,mái tóc như tơ óng mượt,ngũ quan anh tuấn.Nhìn hắc như một vị thần bước ra từ trong truyền thuyết...Ta nhìn chăm chăm hắc,chưa kịp hoàn hồn thì tiểu Cúc đã quỳ xuống.

“Cung nghênh đại nhân hạ giá”

“Ừ”.Được tiếng ừ của hắc,tiểu Cúc đứng lên rồi lui ra ngoài

“Người nhìn đủ chưa?”.Hắc bắt ngờ lên tiếng khiến ta bất giác đỏ mặt.

“Người là Bạch Ngự Thần đại nhân thật à...Vây là ta thật sự đã đến Lam Dương thành.Trời ạ!”.Lúc ấy ta vui đến nỗi cười híp mắt,còn hắc bảo từ nay ta không được gọi tên của hắc.Còn nói ta có thể ở lại cung điện đẹp đẽ này.Lúc ấy,ta vui lắm vì ước muốn của ta đã trở thành hiện thực...

2. Chương 2: Linh Tê Động

Kể từ hôm đó,ta sống tại thành Lam Dương.Hắc nói rằng hắc sẽ giúp ta tu luyện,còn dạy pháp thuật của hắc cho ta nữa.Ta vui lắm...ta hỏi hắc tại sao không nhận ta làm đệ tử.Hắc nói“Trước giờ ta không có thói quen nhận đồ đệ.”Nghe thấy hắc trả lời như thế ta cũng không hỏi gì thêm nữa.Vì hắc cũng đối xử với ta rất tốt,có cảm giác ấm áp như mẫu thân của ta vậy.

Ngày ngày,ta cùng hắc học pháp thuật,buổi tối có tiểu Cúc làm bạn.Đôi khi ta hỏi nha đầu này một số chuyện về hắc thì tiểu Cúc chỉ im lặng không đáp.Ta cũng chẳng hỏi gì thêm...vì ta nghĩ đó chắc là điều cấm kị gì đó.Trong thành Lam Dương này,rất nhiều điều cấm kị rất lạ.Ví như không được gọi tên của hắc,không được đến khu ngự hoa viên phía Đông,...Nhưng ta cũng không hỏi nhiều làm chi...

Thoát cái mà đã hai năm trôi qua,nhờ hắc dạy dỗ mà pháp lực của ta đã tiến bộ không ít.Ta vui lắm,hắc đối với ta cũng không còn lúc nào cũng trịnh trọng ra mặt lạnh như trước nữa.Hắc thường cười nhiều hơn...nhưng ta không biết mình có bị làm sao không nữa.Khi nhìn hắc cười tim ta đập rất mạnh,ta muốn thời khắc này kéo dài mãi mãi.Ta càng ngày càng thích ở bên cạnh hắc,hay đi theo hắc giải quyết việc trong thành,hắc cũng không phản đối.Ta nghĩ có lẽ ta thích hắc chẳng?Nhưng ta sợ nói ra rồi hắc sẽ không đối xử với ta như lúc này nữa...

Người ta tâm sự chỉ có Tiểu Cúc, ta hỏi nếu như thích một người thì phải làm thế nào?Nàng bảo rằng phải nói cho người đó biết, đau dài chỉ bằng đau ngắn.Ta thấy rất có lý nên quyết định ngày mai sẽ đi nói cho

hắn biết là ta thích hắn...Đêm đó,sau khi quyết định xong ta ngủ rất ngon.Còn nằm mơ thấy ta và hắn thành thân nữa...

Sáng hôm sau,ta cố tỉnh dậy thật sớm để đợi hắn.Nhưng khi đến thì thấy một thân ảnh màu đen đang rời đi rất vội.Sớm như thế hắn đi đâu chứ?Sao phải lén lén lút lút?Nghĩ vậy nên ta đã bám theo hắn.Với đạo hạnh của hắn,nếu như thường ngày thì hắn đã nhận ra ta ở phía sau từ lâu.Hôm nay,hắn lại như vậy chứng tỏ rất vội...

Hắn đi nhanh đến nỗi gần nửa nén hương ta mới đuổi kịp.Ta dừng trước một sơn động hàn băng rất đẹp, phía trên có khắc hai chữ“Linh Tê”.Lúc này thấy hắn vội vàng chạy vào đây...không biết bên trong có thứ gì.Nghĩ vậy,ta liền rón rén bước vào trong.Đi sâu vào bên trong ta bỗng nghe được giọng nói quen thuộc kia,nhưng có phần nhu mì,dịu dàng.

“Linh nhi,ta tuyệt đối sẽ không để nàng xảy ra bất cứ chuyện gì đâu.”

“Linh nhi của ta...nàng yên tâm,chỉ cần chờ đến lúc nguyệt thực đến thì nàng sẽ tỉnh lại thôi.”

“Khi nàng tỉnh lại chúng ta sẽ thành thân có được hay không?”

“Linh nhi...ta yêu nàng.”

“Linh nhi ta yêu nàng.”

“Linh nhi ta yêu nàng.”

Từng câu,từng chữ hắn nói như từng nhát dao đâm thẳng vào tim ta.Nhìn hắn hôn người con gái đang hôn mê trên giường tại sao ta lại có cảm giác ghen tỵ,bị phản bội.Đúng hắn chưa bao giờ nói thích ta...ngay từ đầu chỉ có mình ta tự mình đa tình,tự mình chuốt lấy khổ đau.

Ta bước ra khỏi nơi đó...ta không muốn nhìn thấy cảnh đó nữa.Tim ta đau...đau lắm.

3. Chương 3: Mười Ngày

Ta chạy đến khi không còn chút sức lực nào nữa.Cũng chẳng biết bây giờ là giờ gì.Liệu hắn có đi tìm ta không?Ta bỗng bật cười với ý nghĩ trong đầu,mắc gì hắn phải tìm ta chứ?Hắn có yêu ta sao?Câu trả lời sẽ là...KHÔNG... Nhưng ta đang mong chờ điều gì cơ chứ?Thời khắc ta nhìn thấy hắn cùng vị cô nương trong sơn động,ta đã hiểu rõ giữa hai người đó...không có chỗ cho người thứ ba xen vào.Nhưng đồng thời ta cũng hiểu rõ...tình cảm ta dành cho hắn không phải đơn thuần mà thích nữa...mà đó là YÊU...

Yêu một người thì ra là có tư vị như thế...!Ta cũng không biết từ bao giờ trái tim này không do ta làm chủ nữa.Có lẽ là lần đầu tiên ta gặp hắn hay những lần ở bên cạnh hắn,...Ngay cả ta cũng chẳng nhớ rõ nữa...nhưng ta biết ta rất vui vẻ,hạnh phúc khi ở bên hắn.Còn khoảng mười ngày nữa là tới lúc nguyệt thực.Thôi thì cứ ích kỷ một lần đi...ta sẽ tận hưởng mười ngày cuối cùng này bên cạnh hắn...rồi sau đó sẽ rời đi.Cứ quyết định như vậy!Hãy để cho ta tham luyến thứ tình cảm,sự ấm áp mãi mãi không thuộc về ta mười ngày thôi...!Như thế là quá đủ...

Ta không cầu hắn yêu ta...Ta chỉ mong được nhìn thấy hắn.Chỉ mong cùng hít thở chung một bầu không khí với hắn mà thôi...Ta trở về cố tỏ ra bình thường,hắn hỏi ta đi đâu mà không tìm hắn luyện công.Ta chỉ nói là đi ra ngoài có chút việc,hắn cũng chẳng hỏi gì thêm.Trong mấy ngày này,hắn làm rất nhiều việc khiến ta vui vẻ.Có nhiều lúc ta tưởng như hắn biết ta sắp rời khỏi đây vậy...Nhưng ta nghĩ là ta đã suy nghĩ quá nhiều.

Cuối cùng,nguyệt thực cũng đến,trời đất tối sầm lại.Ta cũng biết giờ là lúc ta phải ra đi,ta vội lấy hành lý thì nghe tiếng gõ cửa.Ta ngỡ là Tiểu Cúc nên vội vàng giấu lá thư và hành lý ở trong chăn.Đến lúc ta mở

cửa thì đập vào mắt ta là thân ảnh màu đen tuyền quen thuộc. Hắn đến đây làm chi? Không lẽ hắn đã phát hiện ra điều gì chẳng? Không thể nào đâu... sao hắn có thể biết được cơ chứ? Hàng loạt câu hỏi cứ lẩn quẩn trong đầu ta... ta chưa kịp hoàn hồn thì hắn đã lên tiếng:

“Tuyệt nhi, người làm sao vậy? Bị bệnh à?”

“Không... Tại sao ngài lại đến đây... chẳng phải... chẳng phải...” ngài đang ở Linh Tê động sao? _ Những lời ta muốn nói lại không thể thốt nổi ra khỏi cổ họng.

“Hửm... ta không nên đến đây sao?” _hắn cười dịu dàng, ta nhớ không lầm đây là nụ cười đẹp nhất mà hắn đã từng cho ta.

“À... không! Mời ngài vào.”

”Hôm nay ta đến đem cho người viên tiên đơn này. Nó sẽ giúp người tăng cường công lực. Này! Mau uống đi...! _hắn vừa nói vừa đưa viên tiên đơn trước mặt ta. Ta nhận lấy rồi liền nuốt vào bụng...

Đột nhiên, chân tay ta bủn rủn, không còn chút sức lực nào. Ta trừng mắt nhìn hắn... chắc chắn là viên tiên đơn có vấn đề. Nhưng hắn vẫn nhìn ta bằng ánh mắt bình thản. Đột nhiên hắn nói.

“Tuyệt nhi, ta xin lỗi người! Ta thật không muốn làm vậy... Nhưng Linh nhi của ta đang đợi ta. Nàng cần nội đan của người” _Hắn nhìn ta nằm gục trên bàn... Thì ra tất cả đều là vì Linh nhi... Linh nhi... HAHAA. Ta bật cười, thì ra trước giờ tất cả đều là giả. Hắn cứu ta là giả, hắn đối xử tốt với ta là giả, ...tất cả, tất cả chỉ vì nội đan của ta mà thôi.

“Ta... hỏi người một chuyện được không?” _ta yếu ớt nhìn hắn.

“Được! Người hỏi đi!”

“Người có từng rung động đối với ta không?” _ta hỏi hắn... nhưng hắn chỉ lặng đi. Một lát sau mới trả lời.

“Chưa từng! Người ta yêu duy nhất chỉ có Linh nhi mà thôi!” _Nghe chính miệng hắn thừa nhận, nước mắt ta cứ thi nhau chảy xuống không ngừng. Từng chữ như muốn xé trái tim ta ra làm ngàn mảnh...

4. Chương 4: Bí Mật

“Người còn điều gì muốn hỏi nữa không?” _hắn lạnh lùng xoay lưng về phía ta... thì ra ngay cả nhìn ta hắn cũng không muốn. Nhưng nếu ta biến mất hắn có nhớ đến ta không?...

“Có phải mấy ngày này... người đối xử tốt với ta là vì nội đan của ta phải không?” _ta nhìn bóng lưng lạnh lẽo của hắn, lòng đau như cắt.

“Đúng vậy!” _hắn trả lời nhưng vẫn không nhìn lấy ta một cái... Đến bây giờ ta còn gì phải lưu luyến nữa... Tình yêu của hắn không dành cho ta. Trong tim hắn mãi mãi chỉ có Linh nhi... Linh nhi mà thôi. Ta đã thực sự quá mệt mỏi rồi... ta không còn gì để luyến tiếc nữa. Hai năm sống tại thành Lam Dương, dù là giả dối cũng được, thật lòng cũng tốt... ta đều đã thấy thực mãn nguyện rồi.

“Nếu... nếu như mất nội đan ta sẽ ra sao?” _ta yếu ớt hỏi hắn, không phải ta sợ chết mà là không biết mình sẽ thành cái dạng gì...

“Nặng thì hồn xiêu phách tán, nhẹ thì sẽ mất hết tu vi làm một tiểu hồ bình thường, mãi mãi không thể tu thành người được nữa.” _hắn trả lời không lạnh, không nhạt.

“Nếu ta biến thành một tiểu hồ bình thường... thì xin người hãy giết chết ta đi... coi như đây là mong ước cuối cùng của ta.” _hắn vẫn lặng đi không nói gì cả.

“Ta cầu xin người... Bạch Ngự Thần... xin người!” _ta tiếp tục yếu ớt cầu xin hắn, ta thà chết còn hơn biến thành một tiểu hồ vô tâm vô phế, một tiểu hồ ngu ngốc...

Đây là lần thứ hai ta kêu tên hắn,lần thứ nhất là lúc ta tỉnh lại...cũng là lần đầu tiên gặp hắn.Đây là lần thứ hai và cũng là lần cuối cùng ta gọi tên hắn,ông trời đối với ta cũng thật bất công...Hắn không nhận ta làm đệ tử vì hắn chỉ có duy nhất một đệ tử là Linh nhi...mà hắn lại đi yêu chính đồ đệ của mình. Hắn không cho ta gọi tên hắn vì chỉ có Linh nhi mới được phép gọi,hắn không cho mọi người đến gần ngự hoa viên phía Đông vì đơn giản là đó là nơi Linh nhi rất thích...Tất cả những việc hắn làm đều là vì Linh nhi mà làm.Ngay cả việc cứu mang một viên nội đan là ta trong suốt hai năm qua cũng vậy.

“Được ta đáp ứng ngươi...Tuyệt nhi,ta xin lỗi...”_hắn nói xong liền vận công chưởng thẳng vào ngực ta,vào trái tim đang bị ngàn nhát dao hăm lên...Ta phun ra một ngụm huyết,toàn thân rã rời nằm trên nền đất lạnh lẽo.Nhưng cái lạnh,cái đau đớn ấy vẫn không bao giờ bằng được nỗi đau trong lòng ta.Ta cảm thấy có một cỗ khí nóng truyền từ lục phủ ngũ tạng đến miệng ta,ta buộc phải há miệng ra.Viên nội đan màu đỏ sẫm đang bay ra khỏi miệng ta,nó từ từ đi đến bên tay hắn.

“Tuyệt nhi...ta xin lỗi.”_nói xong câu đấy,hắn chạy ra khỏi phòng.Ta đoán là hắn đi tìm Linh nhi.Bầu trời vẫn tối đen như cũ,tiểu Cúc từ cửa chạy vào khóc nức nở.

“Tuyệt nhi cô nương...ngươi không sao chứ?Người đừng làm ta sợ mà!”_ta cười khổ...thì ra trong thành Lam Dương này,người thật tâm đối đại tốt với ta chỉ có mình tiểu Cúc.Lúc này,ta rất muốn vươn tay lau nước mắt cho tiểu Cúc, nói ta không sao.Nhưng toàn thân ta bất động,ta nhìn thấy tay ta phủ một lớp lông màu trắng...Ta đã biến thành một tiểu hồ bình thường.Trước khi mất đi ý thức,ta nghe thấy tiếng ai đó gọi tên ta cùng tiếng khóc thương tâm của tiểu Cúc...

5. Chương 5: Tự Sát

“Linh nhi...nàng tỉnh rồi!”_trong động hàn băng,một giọng nói trầm ấm vang lên.Hắn cúi xuống nhìn nữ tử vừa tỉnh dậy,lộ ra vẻ mặt mong chờ.

“Thần...ta nhìn thấy chàng rồi...ta vui lắm!”_nữ tử kia vươn tay chạm vào mặt nam tử.Trên mặt lộ rõ vẻ vui mừng cùng thâm tình.

Đúng...!Đó là nữ tử hắn yêu-Linh nhi,nay nàng ta đã tỉnh...thật không uống công hắn chờ bao năm nay.Nhưng còn ta...haha...thật trở trêu làm sao?Ta không hồn xiêu phách tán mà lại trở về làm một tiểu hồ bình thường,không ai quan tâm đến ta.Ta suốt ngày luôn ở trong phòng,ta càng không muốn ra ngoài không phải chỉ vì hình dáng của ta...mà ta không muốn nhìn thấy hai người bọn họ tình chàng ý thiếp.Tuy ta ở đây nhưng đôi khi vẫn loáng thoáng nghe được một chút ít tin tức về hắn.Linh nhi đã tỉnh...chắc hiện giờ ngay cả ta là ai tựa hồ hắn cũng không nhớ.Còn điều cuối cùng ta xin hắn là được chết...chắc hắn cũng đã quên.Ta không trách ai cả...là ta tự mình đa tình thì còn oán ai.Ta mệt mỏi lắm...ta thực không muốn cứ tiếp tục như thế này cả đời nữa.Ta muốn được giải thoát...

Trong thành Lam Dương này,chỉ có tiểu Cúc là đối xử với ta thật tâm.Hằng ngày,đều mang thức ăn đến cho ta,nói chuyện với ta...nhưng mỗi lần đều khóc nhiều hơn nói.Ta nhìn thấy như thế thì đau lòng lắm,tiểu Cúc là người đầu tiên khóc vì ta sau khi ta tu thành người.Là người đầu tiên đau lòng vì ta...Nhưng nếu ta đi rồi hắn từ từ tiểu Cúc sẽ vui hơn.

Hôm ấy,khi tiểu Cúc mang cơm đến cho ta,ta đã lén giấu đi một cây trâm của nàng.

“Người đừng vì chuyện này mà buồn nữa...ngươi nhất định không sao đâu.Người phải bồi bổ cơ thể thật tốt...”

Sau khi nói với ta một hồi,tiểu Cúc đi ta khỏi phòng.Ta lấy cây trâm ghim lên,hướng thẳng đến tim đâm vào.Máu chảy ướt đầm cả lớp lông màu trắng mịn của ta.Ta không cảm thấy một chút đau đớn nào...có lẽ...nỗi đau trong lòng quá lớn nên không còn cảm giác đau đớn nữa.Ta thật vui vẻ...cuối cùng ta cũng được giải thoát rồi.Ta từ từ nhắm chặt hai mắt lại...

Trong cơn mê...ta nghe thấy tiếng khóc vọng bên tay.Ta còn cảm giác được có ai đó đang gọi tên ta...

“Tuyệt nhi...Tuyệt nhi...”

Kỳ lạ,ta chẳng phải đã chết rồi sao?Tại sao lại...Ta từ từ mở mắt ra.Đập vào mắt ta là một thân ảnh quen thuộc suốt hai năm qua_Bạch Ngự Thần...Tại sao hắn lại ở đây?Hắn đến xem ta chết chưa sao?Hay là...

“Tuyệt nhi...ta thật xin lỗi...”

Trong lòng ta cười khổ,hắn không có từ nào để nói với ta ngoài hai từ“Xin lỗi”.Xin lỗi có thể hay không sẽ giúp ta trở về bình thường.Phải hay không ta có thể được giải thoát.Ta nhìn thẳng vào mắt hắn nhưng chỉ thấy một màu xanh lam mờ mịt.Ta mãi mãi không hiểu được hắn muốn gì ở ta nữa chứ?Chẳng lẽ muốn ta nhìn thấy hắn cùng với người con gái hắn yêu hạnh phúc hay sao?Hay còn muốn lấy thứ gì trên người ta nữa...

“Tuyệt nhi...ngươi nghỉ ngơi đi.Ta sẽ đến thăm ngươi.”_nói rồi hắn phất tay áo rời đi.

Thăm ta...hắn đang tỏ ra thương hại ta sao?Cho nên hắn mới bố thí cho ta chút tình cảm đáng khinh bỉ này...Hắn là đang muốn bù đắp ta sao?...Ta tuyệt đối không cần...

Từ bữa ta tự sát không thành...hắn ngày nào cũng đến đây thăm ta.Lần nào cũng nói ra hai từ “xin lỗi” làm ta cực kì khinh bỉ...Nói xong liền rời đi rất nhanh...Một hôm,sau khi hắn đi chưa lâu thì Linh nhi đến tìm ta.

“Ngươi là Tuyệt nhi phải không?”_ta không để ý gì đến ả...

“Ngươi đúng là cao ngạo thật...Biến thành bộ dạng này mà vẫn quyến rũ được Thần...Ta thật khâm phục ngươi.”_Ả vừa nói vừa liếc xéo ta...Chẳng phải ả đã có được tất cả rồi sao?Đến đây ra oai với ta làm gì...

6. Chương 6: Bạch Hồn Tán

“Hừm...ngươi nghĩ mình là ai,không tự nhìn xem bộ dạng của chính mình giờ ra sao?Mà dám tranh Thần với ta...Ngươi xứng với Thần sao?Chàng ấy chỉ cảm thấy thương hại ngươi mà thôi!”_Ả cười rồi liếc xéo ta...Đây là người con gái hắn yêu đến tận xương tuỷ hay sao?Không giống...thể nào lại thành ra bộ dạng hung ác như vậy? Ả vẫn nhìn chằm chằm ta.

“Ngươi còn dám trừng mắt nhìn ta...Tuởng ta không dám giết ngươi sao?Đừng tưởng được Thần thương hại thì hay lắm!Ngươi cũng đừng quên Thần lấy nội đan của ngươi cho ai...Người mà chàng yêu chỉ có duy nhất một mình Linh nhi ta!”_Đúng...hắn cũng đã từng nói với ta những lời này.Người hắn yêu nhất chỉ có Linh nhi mà thôi...Đến bây giờ ta đã chết tâm từ lâu.Nhưng sao ả lại làm khó dễ ta chứ?Ta bây giờ chưa đủ phẩm hạnh hay sao?Hay ả muốn khoe mình hạnh phúc đến cỡ nào...Ta không muốn biết và cũng chẳng cần quan tâm.Ta bây giờ chỉ muốn thoát khỏi cuộc sống tủ nhục này càng nhanh càng tốt...

“Sao lại im lặng vậy?À quên...ngươi bây giờ không còn nội đan nữa!Nội đan của ngươi đang ở trong này.”_Ả vừa nói vừa chỉ tay vào bụng rồi nói tiếp“Ngươi có biết khi ta tỉnh lại Thần đã vui như thế nào không?Ngươi làm sao có thể biết chứ?Chắc lúc đó ngươi đang vô cùng đau đớn phải không nhỉ?”_Không hiểu sao khi nghe ả nói...từng giọt từng giọt nước mắt của ta vô thức chảy ra.

“Ngươi khóc cho ai coi chứ?Ta không phải là Thần nha!Ta cũng không thương hại ngươi đâu.Nghe nói ngươi lúc trước muốn tự sát phải không? Ở đây ta có lọ Bạch Hồn Tán,chỉ cần ngươi uống vào liền chết một cách không hề đau đớn.”_Ả đặt lọ thuốc trên bàn trà...chuẩn bị xoay người rời đi.Nhưng trước khi đi,ả còn nói với ta...

“Kỳ thực,ngươi rất phiền phức...Làm Thần hằng ngày phải luôn sống trong day dứt,nội đan của ngươi lại không chịu nghe lời ta...Như vậy,chi bằng chết đi cho xong.”_Nói xong ả liền rời đi.

Còn lại một mình ta ở trong phòng,ta cảm lạ Bạch Hồn Tán lên...Ta thực sự là một gánh nặng hay sao?Có phải chẳng ta chết đi rồi mọi người có thể vui vẻ hơn...Phải hay không khi ta biến mất rồi hắn sẽ hạnh

phức.Đúng thế,ngay cả ta cũng rất chán ghét chính mình lúc này.Huống hồ gì người khác...vậy thì hãy kết thúc tất cả đi.Để trên đời này không còn Tuyết nhi cũng như không còn đoạn tình cảm này nữa.

Ta uống hết lọ thuốc,ta không cảm thấy đau đớn mà ngược lại thấy rất thanh thản,rất thoải mái...Ta bây giờ chỉ muốn ngủ một giấc.Bỗng có tiếng thét bên tai ta...là tiểu Cúc nhưng ta mệt quá không mở mắt ra được...mà ta cũng không muốn mở mắt làm chi.

“Aaaa...Tuyết nhi...người làm sao vậy?”_Tiểu Cúc vừa mới đi đến thì đã thấy Linh nhi cô nương vừa đi ra...e là có chuyện chẳng lành nên mới vội lao đến.Nhưng lại đến chậm một bước.

“Người đâu...làm ơn gọi đại nhân đến... Tuyết nhi cô nương xảy ra chuyện rồi...Còn không mau đi,có chuyện gì các người ghánh nổi không?”_Tiểu Cúc nhìn đám người này trong lòng nổi lên một cỗ tức giận.Lại nhìn đến Tuyết nhi dường như đã ngừng thở,nước mắt rơi xuống không ngừng.Cô gái này...đúng là mệnh khổ.Đã biết trong chốn có rận mà vẫn lao đầu vào...

Khi hần đến thì thấy tiểu Cúc trên mặt đầy lệ.Còn Tuyết nhi thì đang nằm thoi thóp ở trên giường.Lòng hần đau như cắt...lúc nhận được tin này,hần đã chạy như điên đến đây.Chỉ mong nàng bình an vô sự...vậy mà...Hần chạy đến bên giường,ôm lấy nàng vào lòng...luống cuống bắt mạch cho nàng.Nhưng nhận ra đó là Bạch Hồn Tán con người hần từ từ tối sầm lại,trong miệng gằn lên từng tiếng”Linh nhi...tại sao?tại sao vậy?

7. Chương 7: Ta Yêu Nàng

Vừa lúc này,Linh nhi vừa tới...lúc này ả vừa đến phòng Thần thì thấy hần hốt hải chạy như bay về hướng này thì liền đuổi theo.Khi đến đây thì ả thấy Tuyết nhi đã nhắm nghiền mắt,hô hấp vô cùng yếu ớt.Trong lòng không khỏi dâng lên một nỗi vui sướng...Con nha đầu chết tiệt này quả nhiên rất biết nghe lời.Liên nhanh như vậy đã đi gặp Diêm La Vương rồi...Vậy từ nay về sau Thần mãi mãi là của ta...chỉ một mình ta.Đang trong dòng suy nghĩ về cuộc sống tốt đẹp sau này...thì nghe đến lời Bạch Ngự Thần thốt ra thì ả cứng người lại...

“Tuyết nhi...nàng đừng như vậy được không? Nàng mở mắt ra nhìn ta đi...ta biết nàng rất hận ta.Vậy nàng hãy mắng ta,đánh ta đi có được hay không? Chỉ cần nàng tỉnh lại thì nàng muốn ta làm gì cũng được cả.”_Bỗng trên tay hần có thứ gì ẩm ẩm...thì ra là nước mắt.Hần vậy mà lại khóc,giọt nước mắt đầu tiên hần rơi trong suốt mấy ngàn năm qua.Ngay cả Linh nhi bị hôn mê thì hần vẫn bình tĩnh như thế...chỉ có chút ít đau lòng.

Linh nhi đứng bất động nhìn hần,trong lòng càng thêm căm tức nhìn chằm chằm Tuyết nhi.Thầm oán...Đúng là hồ ly tinh...chết rồi mà vẫn còn quyến rũ được Thần...Nhưng khi nghe đến câu tiếp theo thì ả hoá đá...

“Tuyết nhi...nàng có biết không!Ta yêu nàng...Tuyết nhi...ta yêu nàng!Vậy nên nàng đừng im lặng với ta như thế được không?Chẳng phải nàng rất thích gọi tên ta sao?Được...vậy nàng cả ngày liền gọi tên ta được không?”_Đúng...hần yêu Tuyết nhi...Khi Linh nhi tỉnh lại hần không hề có một chút cảm giác vui sướng nào?Tại sao vậy? Tại sao trong đầu luôn xuất hiện hình ảnh tuyệt vọng của nàng khi bị hần cướp nội đan.Là hần cảm thấy áy náy sao?Không...nếu là áy náy sao tìm hần lại nhồi lên từng hồi như vậy?Sao lại như bị bóp nghẹn như thế?

“Tuyết nhi...nàng yên tâm!Ta sẽ cứu nàng bằng mọi giá...Nếu ta không làm được...vậy thì nàng hãy đợi ta.”_hần vừa nói vừa vuốt ve bộ lông trắng muốt của Tuyết nhi...

“Bạch Ngự Thần...chàng điên rồi!Chàng cũng biết độc ả ta trúng không phải là độc bình thường mà là...Bạch Hồn Tán...nó không có thuốc giải.”_Ả kích động lên tiếng.

“Người im ngay cho ta...uống công ta đối xử tốt với ngươi.Còn đem nội đan của nàng ấy cho người...vậy mà ngươi chẳng những không biết ơn.Còn ra tay hại chết nàng ấy...ngươi còn có lương tâm hay không?”_hần rống giận nhìn nữ nhân trước mặt.Lúc trước,hần tưởng người mình yêu là Linh nhi.Nhưng kỳ thực không phải... Hần đối với Linh nhi chỉ là sự áy náy mà thôi!Vì ả ta đã đỡ cho hần một mũi tên, cho nên mới bị hôn

mê. Vì thế mà hắn cảm thấy có lỗi với ả... nên tìm mọi cách làm cho ả tỉnh lại. Ngay cả làm tổn thương Tuyết nhi...

“Chàng nói chàng... yêu ả ta sao? Vậy còn ta thì sao? Chàng có yêu ta không? Chàng đừng quên lúc ta hôn mê chàng đã nói với ta những lời giống hệt như vậy. Ắ đúng là đáng chết mà.” _ Ắ nói, ánh mắt gần lên từng ngọn lửa.

”Đúng... ta nên sớm nhận ra

người ta yêu là Tuyết nhi. Ta không nên cứu người mới phải. Nếu không cứu người thì nàng đã không chết... ta thật hối hận.” _ Nói xong, hắn vươn tay chường một chưởng vào bụng ả. Đưa tay lấy lại nội đan.

“Chàng hối hận vì đã cứu ta sao? Chàng vì ả ta mà làm tổn thương ta... Chàng đừng quên đây là ả ta tự chọn... Ta chỉ đưa cho ả lọ thuốc. Uống hay không... là quyền của ả... Chàng trách... ta chi... bằng hãy.... tự hỏi... lại... chính mình...” _ Nói xong, ả tắt thở hoá thành một con Bạch xà cực lớn

8. Chương 8

Phải... Linh nhi nói rất đúng... là ta, chính ta đã hại chết Tuyết nhi. Nếu ngay từ đầu ta nói rõ tình cảm của mình thì nàng đã không rời xa ta như vậy. Có trời mới biết từ ngày Linh nhi tỉnh lại, hắn đêm đêm đều đứng trước cửa phòng nàng... hắn rất muốn xông vào mà nói hết lòng mình cho Tuyết nhi hiểu. Nhưng hắn không đủ dũng khí để đối mặt với nàng... rất sợ nàng sẽ hận hắn, oán hắn. Vì tổn thương hắn gây ra cho nàng quá sâu...

Khi biết tin nàng tự sát, hắn rất sợ hãi, sợ sẽ không nhìn thấy được nụ cười hồn nhiên của nàng nữa! Nhưng khi ấy hắn chỉ biết thốt lên hai từ “xin lỗi” mà thôi. Hằng ngày, hắn đều đến nhìn nàng một chút rồi đi... thấy nàng bình an là tốt rồi. Nhưng không ngờ chính sự nhút nhát của hắn đã giết chết nàng một lần nữa...

“Tuyết nhi... nếu lúc đó ta có dũng khí để thốt lên ba chữ... ta yêu nàng... liệu nàng có chọn cách này để rời xa ta hay không?” _ hắn ôm nàng vào lòng... tựa hồ muốn nàng và hắn hoá cùng một thể...

Ta biết... ta mãi mãi không xứng với tình yêu của nàng. Lúc ban đầu là nàng yêu ta trước... vậy thì bây giờ hãy để cho ta yêu nàng... hãy để cho ta đuổi theo bước chân của nàng... Hắn ôm Tuyết nhi ra khỏi phòng dưới con mắt kinh ngạc của mọi người. Không ngờ, đại nhân cao cao tại thượng của bọn họ vì một nữ nhân mà rơi lệ, vì một nữ nhân mà đau lòng... lại càng vì một nữ nhân mà mất hồn...

“Ta đi đây! Từ nay tất cả việc trong thành giao cho Tôn Lạc xử lí... Các người hãy bảo trọng.” _ hắn nói với đám thuộc hạ quỳ dưới đất.

“Đại nhân! Vạn lần không được... Người không thể bỏ mặc dân chúng ở Lam Dương thành... Người càng không thể phụ kỳ vọng của họ...” _ Tôn Lạc lên tiếng.

“Ý ta đã quyết... các người không cần khuyên nữa.” _ hắn nói giọng quả quyết.

“Đại nhân! Xin người hãy nghĩ kĩ lại... Lam Dương thành cần người.”

“Ta đã suy nghĩ rất kĩ! Đời này... ta không phụ bất cứ ai... ta phụ duy nhất một mình nàng. Ta cũng không có lỗi với bất cứ ai, ngoại trừ nàng... cho nên giờ là lúc ta phải chuộc lại những sai lầm mà ta đã gây ra.” _ hắn nói có chút dục dằng nhìn tiểu hồ trong ngực...

Nói xong, hắn sải bước đi, cũng chẳng còn ai dám ngăn cản nữa. Hắn đi đến động “Linh Tê” đặt Tuyết nhi xuống giường bằng. Hắn tự mình vận công phá hủy nội đan của chính mình. Hắn tự hủy đạo hạnh ngàn năm... Sau đó hắn ôm nàng vào lòng...

“Tuyết nhi... nàng yên tâm! Chúng ta sau nàng sẽ mãi mãi không bao giờ rời xa nhau nữa...” _ nói vừa xong thì hắn cũng hóa thành một con huyết long... từ từ nhắm mắt lại...

Hôm ấy, phía trên núi Linh Tê, người ta thấy có hai luồng sáng kì lạ: một đỏ, một trắng cùng nhau bay lên trời. Người đời sau tuyên truyền rằng đó là linh hồn của Bạch Ngự Thần đại nhân và Tiểu bạch hồ. Khi còn sống thì không được ở cùng nhau nhưng khi chết thì họ đã hoá thành hai luồng sáng ấy để được ở bên nhau. Nhiều người còn cho rằng tình yêu của họ được trời cao thương xót... và hai người họ đã đắc đạo thành tiên.

“Tuyệt nhi, chúng ta đời đời kiếp kiếp sẽ mãi ở bên nhau.”

“Bạch Ngự Thần, ta yêu chàng.”

“Ta cũng yêu nàng.”

—————END—————

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tinh-kiep>